

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Avon Cosmetics Ltd

Strona przeciwna: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

- 1) Artykuły 17 i 27 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2004/7/WE z dnia 20 stycznia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one środkowi takiemu jak środek będący przedmiotem postępowania głównego, dopuszczonemu decyzją Rady 89/534/EWG z dnia 24 maja 1989 r. upoważniającą Zjednoczone Królestwo do zastosowania w odniesieniu do niektórych dostaw na rzecz sprzedawców niezarejestrowanych jako podatnicy środka stanowiącego odstępstwo od art. 11 [część A pkt 1 lit. a)] szóstej dyrektywy na podstawie art. 27 tej dyrektywy, stanowiącemu odstępstwo od art. 11 część A pkt 1 lit. a) rzeczony dyrektywy, na mocy którego podstawę opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) spółki prowadzącej sprzedaż bezpośrednią stanowi wartość wolnorynkowa towarów sprzedawanych na końcowym etapie konsumpcji, jeżeli owe towary są sprzedawane za pośrednictwem sprzedawców niebędących podatnikami VAT, nawet jeśli ten środek stanowiący odstępstwo w żaden sposób nie uwzględnia VAT naliczonego dotyczącego artykułów demonstracyjnych nabytych przez tych sprzedawców od rzeczony spółki.
- 2) Analiza pytania pierwszego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność decyzji 89/534.
- 3) Artykuł 27 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2004/7, należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on od państwa członkowskiego, które wnosi o upoważnienie do odstępstwa od art. 11 część A pkt 1 lit. a) tej dyrektywy, aby informowało ono Komisję Europejską, że sprzedawcy niebędący podatnikami ponoszą ciężar VAT od zakupu artykułów demonstracyjnych nabytych od spółki sprzedaży bezpośredniej wykorzystywanych do celów ich działalności gospodarczej, żeby ten podatek naliczony został uwzględniony w jakikolwiek sposób w szczegółowych zasadach środka stanowiącego odstępstwo.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Syndicat national de l'industrie des technologies médicales (Snitem), Philips France / Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

(Sprawa C-329/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wyroby medyczne — Dyrektywa 93/42/EWG — Zakres stosowania — Pojęcie „wyrobu medycznego” — Oznakowanie CE — Uregulowania krajowe poddające oprogramowanie wspomagające przepisywanie leków procedurze certyfikacji ustanowionej przez organ krajowy)

(2018/C 052/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat national de l'industrie des technologies médicales (Snitem), Philips France

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 oraz art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych, zmienionej dyrektywą 2007/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że oprogramowanie, którego jedna z funkcjonalności pozwala na wykorzystanie danych dotyczących pacjenta, w szczególności w celu wykrycia przeciwwskazań, interakcji z innymi lekami oraz nadmiernego dawkowania, stanowi, w zakresie tej funkcjonalności, wyrób medyczny w rozumieniu tych przepisów, nawet jeśli takie oprogramowanie nie ma bezpośredniego oddziaływania na ciało człowieka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Soufiane El Hassani / Minister Spraw Zagranicznych

(Sprawa C-403/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 32 ust. 3 — Wspólnotowy kodeks wizowy — Decyzja o odmowie wydania wizy — Prawo osoby ubiegającej się o wizę do odwołania się od tej decyzji — Obowiązek zagwarantowania przez państwo członkowskie prawa do środka odwoławczego do sądu)

(2018/C 052/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Soufiane El Hassani

Druga strona postępowania: Minister Spraw Zagranicznych

Sentencja

Artykuł 32 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia procedury odwoławczej od decyzji o odmowie wydania wizy, której szczegółowe zasady należą do porządku prawnego każdego państwa członkowskiego, przy poszanowaniu zasad równoważności i skuteczności. Procedura ta musi gwarantować na pewnym etapie postępowania środek odwoławczy do sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.